

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok zawiera błędy w wykładni i stosowaniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 40/94”⁽¹⁾) zmienionym (zastąpionym przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾), które weszło w życie w dniu 13 kwietnia 2009 r.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że nie zbadał spornych znaków towarowych na podstawie kryteriów „całościowej oceny” lub „całościowego wrażenia”.

Sąd naruszył wyżej wymienioną zasadę, opierając swą ocenę wyłącznie na fakcie, że sporne znaki towarowe posiadają wspólny element „ALPINE”. Ograniczył się on do stwierdzenia, że obydwa kolidujące ze sobą znaki towarowe są podobne, gdyż posiadają ten sam element słowny „ALPINE”, bez zbadania oznaczeń jako całość i **bez wytłumaczenia** przyczyn, z powodu których drugie słowo i elementy graficzne nie są wystarczające, jako całość, aby wykluczyć istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że w zaskarżonym wyroku nie wziął, z jednej strony, pod uwagę pewnej liczby niezwykle ważnych i istotnych czynników, a z drugiej strony, nie zastosował prawidłowo pewnej liczby ważnych kryteriów, w szczególności braku charakteru odróżniającego i charakteru opisowego elementu słownego „ALPINE”.

Sąd nie wypowiedział się w kwestii znaczenia słowa „alpine” we wszystkich językach Unii Europejskiej. Ponadto Sąd nie wyciągnął wniosków prawnych z jego własnych ustaleń dotyczących jasnego znaczenia słowa „alpine” i nie wypowiedział się wyraźnie w kwestii braku charakteru odróżniającego i w kwestii charakteru opisowego słowa „alpine”, uznając, że zarzucany niewielki charakter odróżniający lub charakter opisowy słowa „alpine” nie może wykluczyć istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Sąd orzekł, że „ALPINE” byłby elementem dominującym w dwóch oznaczeniach, bez wzięcia pod uwagę braku lub przynajmniej niewielkiego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego ALPINE. Rozumowanie zastosowane w zaskarżonym wyroku jest obarczone sprzecznością, która doprowadziła Sąd do orzeczenia w sposób nieprawidłowy, że sporne znaki towarowe są podobne pod względem koncepcyjnym, bez uwzględnienia braku charakteru odróżniającego lub przynajmniej niewielkiego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego ALPINE. Koncepcyjne porównanie elementu słownego jest pozbawione znaczenia ze względu na brak charakteru odróżniającego.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że w zaskarżonym wyroku nie wysnuł prawidłowych wniosków prawnych z jego własnych ustaleń dotyczących stopnia uwagi właściwego kręgu odbiorców.

Sąd nie mógł, nie zaprzeczając sobie, utrzymywać, gdy chodzi o odzież, buty i nakrycia głowy przeznaczone do jazdy na nartach, a także plecaki, że właściwy krąg odbiorców składa

się z dobrze poinformowanych i szczególnie uważnych konsumentów oraz potwierdzić, że znaki towarowe i towary były do siebie podobne.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że zaskarżony wyrok przeinacza fakty i narusza obowiązek uzasadnienia, jeżeli chodzi o porównanie towarów.

Sąd utrzymywał, że wnoszący odwołanie nie wysunął konkretnych argumentów umożliwiających zakwestionowanie wniosków Izby Odwoławczej. Jeżeli chodzi o ocenę stopnia podobieństwa spornych towarów i usług, co nie wynika z dowodów lub nie jest powszechnie znane nie może być brane pod uwagę. Ciężar udowodnienia, że towary i usługi są do siebie podobne spoczywa na stronie, która wniosła sprzeciw, a nie na właścicielu wspólnotowego znaku towarowego, o którego rejestrację wniesiono. Do Sądu należy wskazanie podstawy prawnej swego orzeczenia i jego uzasadnienie. Sąd nie wykazał, że przedmiotowe towary są identyczne, podobne lub komplementarne na rynku, lecz posłużył się twierdzeniem, bez uzasadnienia lub podania przykładów na zastosowane przez siebie domniemanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 78, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-43/12)

(2012/C 98/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/82/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego⁽¹⁾;

— stwierdzenie, że skutki dyrektywy 2011/82/UE są uważane za nieodwołalne;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności dyrektywy 2011/82/UE. Komisja podważa przyjętą podstawę prawną. Podnosi, że art. 87 ust. 2 TFUE nie stanowi właściwej podstawy prawnej, gdyż dyrektywa zamierza wprowadzić mechanizm wymiany informacji między państwami członkowskimi obejmujący wykroczenia drogowe niezależnie od tego, czy mają charakter administracyjny czy karny. Artykuł 87 dotyczy jedynie współpracy policyjnej między właściwymi służbami właściwymi w dziedzinie zapobiegania lub wykrywania przestępstw i ich ścigania. Zdaniem Komisji właściwą podstawę prawną stanowi art. 91 ust. 1 TFUE. Dyrektywa ma bowiem na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego, które jest jedną z dziedzin wspólnej polityki transportowej, wyraźnie przewidzianą w tym postanowieniu [lit. c)].

(¹) Dz.U. L 288, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 31 stycznia 2012 r. — Kronos International Inc. przeciwko Finanzamt Leverkusen

(Sprawa C-47/12)

(2012/C 98/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kronos International Inc.

Strona pozwana: Finanzamt Leverkusen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyłączenie zaliczenia podatku dochodowego od osób prawnych ze względu na zwolnienie z podatku dywidend wypłacanych przez spółki kapitałowe mające siedzibę w państwach trzecich na rzecz niemieckich spółek kapitałowych, w odniesieniu do których przepisy krajowe wymagają jedynie, aby spółka kapitałowa otrzymująca dywidendę posiadała udział w kapitale zakładowym spółki wypłacającej dywidendę wynoszący co najmniej 10 %, jest objęte wyłączeniem zakresem swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 49 w związku z art. 54 TFUE, czy też również swobody przepływu kapitału w rozumieniu art. 63 — 65 TFUE, jeżeli rzeczywisty udział spółki otrzymującej dywidendę wynosi 100 %?
- 2) Czy przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości (obecnie art. 49 TFUE) i ewentualnie także dotyczące swobody przepływu kapitału (do 1993 r. art. 67 EWG/WE, obecnie art. 63 — 65 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, które wyłącza w przypadku zwolnienia z

podatku dywidend zagranicznych spółek zależnych zaliczenie i zwrot podatku dochodowego od osób prawnych należnego z tytułu wypłaty tych dywidend również w przypadku straty po stronie spółki dominującej, jeżeli w odniesieniu do wypłat dokonywanych przez krajowe spółki zależne jest przewidziana ulga podatkowa w formie zaliczenia podatku dochodowego od osób prawnych?

- 3) Czy przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości (obecnie art. 49 TFUE) i ewentualnie także dotyczące swobody przepływu kapitału (do 1993 r. art. 67 TEWG/TWE, obecnie art. 63 — 65 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, które wyłącza zaliczenie i zwrot podatku dochodowego od osób prawnych z tytułu dywidend spółek (pośrednio) zależnych, które w państwie spółki bezpośrednio zależnej są zwolnione z podatku i które zostały wypłacone (dalej) na rzecz krajowej spółki dominującej i zostały również w Niemczech zwolnione z podatku, ale umożliwia w odniesieniu do struktur o charakterze czysto krajowym w przypadku straty po stronie spółki dominującej uzyskanie przez nią zwrotu podatku w danym przypadku poprzez zaliczenie przez spółkę (bezpośrednio) zależną podatku od osób prawnych z tytułu dywidend spółki (pośrednio) zależnej i zaliczenie przez spółkę dominującą podatku dochodowego od osób prawnych z tytułu dywidend po stronie spółki [bezpośrednio] zależnej?
- 4) W przypadku, gdyby zastosowanie miały również przepisy dotyczące swobody przepływu kapitału, pojawia się — w zależności od odpowiedzi na pytanie drugie — dodatkowe pytanie w odniesieniu do dywidend kanadyjskich:

Czy obecny art. 64 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on stosowanie przez Republikę Federalną Niemiec zasadniczo niezmiennych od 31 grudnia 1993 r. co do istoty uregulowań przewidzianych w prawie krajowym i umowach międzynarodowych o unikaniu podwójnego opodatkowania i tym samym stałego wyłączenia zaliczenia kanadyjskiego podatku dochodowego od osób prawnych z tytułu dywidend zwolnionych z podatku w Niemczech?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Revere (Włochy) w dniu 2 lutego 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Xiamie Zhu i in.

(Sprawa C-51/12)

(2012/C 98/32)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Revere

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Xiamie Zhu, Guo Huo Xia, Xie Fmr Ye, Jian Hui Luo, Ua Zh Th